

жениятъ лукъ мирише на хубаво, ала на Славко не му се яде. Желалъ би да излѣзе. Има дни, като този, на-примѣръ, когато човѣкъ, безъ да знае защо, се чувствува неразположенъ и му се струва, че нещастieto дебне около него.

Мама сѣда, уморена. Тя пере изъ квартала, иначе не биха могли да живѣятъ отъ онова, което остава отъ бацината му заплата. Тя яде и стои като на тръни, защото се страхува отъ ново скарване. После колебливо казва:

— Разправятъ, че търсѣли работници за прокопаването на новата шахта. Могълъ би да идешъ да видишъ... Плащали по-скжпо...

Стефанъ ѝ хвърли зълъ погледъ.

— Знамъ тия кладенци, нѣмамъ обичай да се мърся изъ тѣхъ. Да не би да искашъ да ме командуваши или да кажешъ, че печеля малко?

Картофитъ засѣдатъ въ гърлото на Славко и не искатъ да вървятъ надолу. Тонѣтъ на втория му баща се повишава. Сега всичко вино е изпито. Мълчанието, което настѣпва следъ думитъ му, е трагично. То се прекъсва отъ шума на малки юмручета, които чукатъ на вратата. Ваня, предизвиквайки несъзнателно спотайваната до сега буря, подава умното си лице презъ полуотворената врата.

— Добъръ день, ще дойдешъ ли да играемъ, Славко?

Побѣснѣлъ, Стефанъ отведнажъ скача.

— Какво е това? Ще си обирашъ ли веднага крушитъ?

Ала момиченцето не се изплашва и влиза, търсейки съ очи добрия си приятелъ, който, бледенъ, съ стиснати жъби, гледа баща си. Последниятъ се отправя къмъ Ваня.

— Остави това маймунско лице на мира и веднага се махай отъ тукъ, иначе зле ще си патишъ.

Славко скача и застава между втория си баща и Ваня. Той знае, че ударитъ ей-сега ще завалятъ връзъ него, но все пакъ извиква:

— Бѣгай, Ваня!

Мама се мъчи да укроти Стефана съ думи, които той не чува.

— Мръсна гадъ, идиотъ!... Нà!... Нà!... Нà!...

Славко затваря очи. Тежкитъ юмруци разтърсватъ главата му. Струва му се, че тя потъва между раменетъ. И толкозъ много го заболява, че, цѣлъ побледнѣлъ, остава като схванатъ. Свѣтлини танцуватъ предъ очитъ му, ушитъ му шумятъ, сякашъ сж напълнени съ вода, после се олюлава като пламъкъ на свѣщъ подъ лъха на вѣтъръ и пада.

Ужасена, Елена вика:

— Чакай, Стефана, ще го убиешъ, чакай!...

Отжпѣлъ, Стефанъ гледа детето, което се е струпонило като счупена играчка, съ облѣно въ кръвъ лице.

Чувайки виковетъ и свикнали съ тѣхъ, съседитъ вдигатъ рамене и казватъ: „Стефанъ пакъ бие малкия.“ И равнодушно продължаватъ да обѣдватъ. Но писъцитъ на Ваня ги изваждатъ отъ равнодушието имъ. Изплашена, тя тича по стълбитъ и вика:

— На помощъ, бай Стефанъ уби Славко, на помощъ, Славко умрѣ!

Докато г-нъ Драгиевъ отива да извика стражари, другитъ се качватъ да видятъ що става. Съседитъ се струпватъ на площадката предъ вратата. Езицитъ се развързватъ. Всѣки разправя по нѣщо за мъченическия животъ на малкия Славко.

Чакатъ санитарната кола, която ще го отведе въ болницата. Болницата! Ще спи въ хубаво легло, ще яде безъ да бжде битъ, не ще го наричатъ мръсна гадъ и маймунско лице...

Славко е проснатъ на леглото съ глава, увита въ кърпа. Бледъ, съ затворенъ очи, той изглежда загубилъ съзнание. Само задъханото дишане издава страданието му. Г-жа Драгиева кротко избърсва кръвта, която тече по безкръвната му буза. Свита въ единъ жгълъ, съ лице, прихлупено въ ржцетъ, майка му горчиво хѣлча.